

[Leif Hermann]

svandt i 1954, og de godsfidekommiser, der forsvandt i 1919.

Hr. Bernhard Baunsgaard og det radikale venstre har haft chancen for at gøre op med dette her, men som vi sikkert skal se senere i dag, gælder filosofien: vi vil gerne gribe ind, men bare ikke lige nu, nok også for det radikale venstre i denne sag.

Vi mener ikke, at det, der er blevet tilbage, efter at det er lykkedes hr. Bernhard Baunsgaard at få trukket tænderne ud på sig selv, er noget, som vi bør være med til at vedtage. Det er sådan en slags regnskabsforskrift for eksisterende fonde, og det kunne man såmænd nok have klaret på anden vis end ved at spille tiden med det her i huset.

Vi vil derfor gemme kræfterne, til fondsbeskatningen kommer frem til efteråret, og sige, at det er dér, slaget skal slås, og så må vi se, om det radikale venstre synes, det er på tide på det tidspunkt at gøre noget ved familiefondene.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Denne lovgivning om fonde og visse foreninger er et nybrud på to punkter: dels med hensyn til lovgivning om fonde, dels med hensyn til lovgivning om foreninger.

Jeg sagde under første behandling, at jeg finder det forkert, at man har adgangen til at skabe en ny slags adelstand gennem familiefondene; den oplagte er jo en fond som A. P. Møllers Fond. Jeg vil gerne gentage det her.

Det næste, jeg sagde, var, at det var nødvendigt for samfundet at gribe ind over for de mægtige organisationer, hvis overgreb mod lov og ret vi lige har set demonstreret bl.a. med HT-konflikten, hvor der er tale om, at man griber ind ikke alene mod den danske grundlov, men også mod menneskerettighederne. Den danske grundlov siger, at mennesker i offentlig tjeneste skal behandles ens, og det er der flere domme for. Hvad angår menneskerettighederne, har vi fra 1981 en klar afgørelse af Menneskeretlighedsdomstolen i Strasbourg, hvor der sagdes, at det er et overgreb mod mennesker at forlange, at de skal stå i en bestemt organisation, der støtter bestemte synspunkter, som de ikke er enige i, i dette tilfælde vistnok især dette, at man støtter socialdemokratiet.

Jeg havde meget håbet, at der var blevet enighed om denne lovgivning. Jeg tror, det er væsentligt, at vi får en bred enighed om nybrud i vores lovgivning. Det lykkedes ikke.

Jeg vil gøre opmærksom på, at vi vel var de eneste, der helhjertet gik ind for, at foreningers fonde skulle med i denne lovgivning. Andre partier har efterhånden accepteret det, nogle med fuld styrke, andre med mindre. Et par af de partier, som ikke har accepteret, at der er brug for, at samfundet griber ind over for foreningsfonde, er jo SF og VS.

Men hvorfor fik vi ikke det brede forlig, når der dog var optræk til det? Ja, her må jeg henvise til, at man læser, hvad det var, SF-ordføreren sagde, da vi sidst diskuterede det, ved anden behandling: da hr. Bernhard Baunsgaard spurgte første gang, var jeg ikke parat til at give tilslutning. Det er meget kort sagt, hvad SF meddelte, og det var på det tidspunkt, beslutningen skulle tages. For os var det meget afgørende, at det ikke alene blev fondene, men også foreningerne.

Jeg beder om, at man læser det, sådan at vi kan blive fri for at have flere myter om dette her. På det tidspunkt, hvor forligene sluttes, må man være parat til at gå ind eller ikke gå ind.

Lad mig gentage, hvad jeg sagde ved anden behandling: dette er ikke sidste gang, der gribes ind over for fondene. Jeg vil gerne sige som den radikale opfattelse, at vi ikke alene er nødt til at justere, når vi har gjort erfaringer – det tror jeg – hvad der ...

Formanden:

Der er en utrolig uro i salen, ikke mindst ude i sidegangen.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Ja, det er besynderligt, at man ikke hører efter ved nybrud, men man ved måske bedre.

Lad mig gentage: det er ikke sidste gang, der lovgives på disse områder. Vi kan ikke have, at der skabes en ny adelstand gennem familiefondene, og vi kan ikke lade de mægtige organisationer tage magten fra samfundet. Jeg håber, at socialdemokratiet i hvert fald næste gang kan være med til at gennemføre det. Det, vi gør nu, er at sætte visse begrænsninger, som jeg gerne havde set strammere, men jeg ville ikke risikere, at vi ikke